

διεκδικούν γονιοί καιπρόγονοι μας. Να παραδώσουμε ελεύθερη και ενιαία την Κύπρο όπως την παρελάβαμε. Τότε θα έχουμε ήσυχη τη συνείδηση, όταν επιτελέσουμε στο ακέραιο το εθνικό μας χρέος.

Το χωριό μου

Το χωριό μου στο βουνό
δέντρο μοιάζει φουντωτό.
Σπίτια έχει για καρπούς
και ανθρώπους για ανθούς.

Δροσερές έχει πηγές
και φιλόξενες αυλές.
Ακούς γέλια και χαρές
στις καθάρεις γειτονιές.

Δουλευτάδες χωρικοί
κάθε μέρα γιορτινή
θε να παν στην εκκλησία
για ν' ανάψουν τα κεριά.

Μαζεμένα στην πλατεία
συναντάς τα καφενεία
π' ανταμώνουν νηοί και γέροι
και γλεντούνεκέι με κέφι.

Το χωριό το ταπεινό
νύχτα μέρα λαχταρώ.
Τις χαρές του όποιος ποθεί
στην αγκαλιά του ας κοιμηθεί!

Γεώργιος Κοκός

Με τούτα τα λόγια κλείω την ομιλία μου και εύχομαι η εκδήλωση τούτη να 'ναι η τελευταία. Να αξιωθούμε μια πραγματική πορεία προς την Κυθρέα και την περιοχή μας.

Μάνα

Της μάνας ένα της φιλί,
της μάνας ένα χάδι
σπίτι στεριώνει πά' στη γη
το ντύνει με χρυσάφι.

Της μάνας κάθε της φιλί
είναι δροσιά στην κάψη,
είναι φυλακτό για το παιδί
της μάνας ένα χάδι.

Με αίμα ποτίζει αυτή τη γη,
για κάθε της παιδί πονεί,
"Μάνα", για ένα μοναχό,
"Μάνα", για έξη, για οκτώ

Τα παιδιά δεν ξεχωρίζει,
όλα το ίδιο αγαπά,
για όλα πάντα θα ξενυκτήσει,
για όλα κλαίει, ή γελά.

"Μάνα", τα χείλη μας κολλούν;
όλοι γι' αυτήν πάντα μιλούν,
γι' αυτήν πούναι γιομάτη
από στοργή κι αγάπη.

Για το δικό της το παιδί
και τη ζωή της δίνει,
παθαίνει όπως την τρελλή
τα στήθεια της ξεσχίζει.

Ανδρέας Παναγίδης